

Max Roth

*Kultainen
kalvosinnappi*

Max Roth

KULTAINEN KALVOSINNAPPI

© 2021 Max Roth

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4801-5

1

Kerrostalon alakerrassa sijaitsevan työhuoneen tuuletusikkuna oli auki, ja siitä tuprusi harmaata tupakansavua kivetylle sisäpihalle, jolla kasvoi kaksi vaahteraa. Ikkunan viereisen kirjoituspöydän ääressä istuva yksityisetsivä Sakari Korppi roikotti tupakkaa suupielessään ja irvisteli, kun savukiehkurat luikertelivat hänen silmiinsä. Mies siristeli, sillä ei voinut jättää kesken askaretaan, johon oli keskittynyt.

Hän lirutteli Kossupullostä kirkasta nestettä litteään muovipulloon, jossa oli myös Koskenkorvan etiketti. Korpilla oli tämän vanhan toimistopöydän laatikossa kyllä metallinen, mustalla nahalla päällystetty taskumatti, mutta se oli jo täynnä. Se oli aina täynnä Kossua, eikä siihen sopinut koskea kuin poikkeustapauksessa. Hänen piti kädessään tuotemerkin omaa muovista taskumattia. Se oli kätevä, sillä läpinäkyvää pulloa täyttäessä oli helppo seurata, ettei kaada mattiin liikaa viinaa, joka sitten lorahtaisi reunan yli ja menisi haaskiolle. Se oli myös kevyt.

Täytettyään tuon kolmasosalitran litteän putelin, jonka valkoisen etiketitarran kuvassa seisoj peltojen keskellä muutamia latoja, kuten emopullonsakin etiketissä, Sakari erotti niiden huulet toisistaan ja asetti lesti kirjoituspöydälleen.

Hän puristi röökiä huulillaan ja imaisi siitä pitkät

savut nautinnollisesti syvälle keuhkoihinsa ja puhalsi ne sitten harmaana hönkäisynä ulos kidastaan, kohti avointa tuuletusikkunaa, josta käryt ilmapirran myötä livahtivat pihalle. Hän ruuvasi pieneen muovipulloon kierrekorkin ja pyyhkäisi vielä putelia, vaikkei se kostea ollutkaan, talouspaperilla, jonka heitti kirjoituspöydän jalkatilasta kurkistelevaan roskakoriin. Hän imaisi toisen henkosen röökistään ja laski tupakan sitten tuhkakupin reunalle käryämään.

Korppi otti villakankaisen, harmaan pikkutakkinsa tuolin selkämykseltä ja kiskaisi sen ylleen, vaalean puuvillapaitansa päälle ja sujautti tottuneesti, vasemmalla kädellä, muovisen taskumatin pikkurotsin povitaskuun. Vaistomaisesti hän koetti oikealla kädellä vasenta povitaskuaan, että lompakko oli paikallaan. Hän nykäisi rotsia sen rintamuksista, jotta takki istui napakasti hänen harteillaan.

Yksityisetsivä Sakari Korppi katsoi ulos ikkunasta, kivetyn pihan vastakkaisella laidalla näkyvää taloyhtiön grillikatosta, jonka vierestä vei portaat alapihalle. Vielä siellä ei näkynyt mitään liikettä. Hän otti pöydältä kossulestin ja kulautti siitä aimo annoksen väkijuomaa, jonka ilmeenkään värähtämättä nielaisi sisuksiinsa.

Aine oli tuttua ja hän muikisteli hetken huuliaan, kunnes henkäili Kossun tulisia huuruja huoneilmaan. Rintalastaa kuumotti mojavasti, eli kaikki elämässä oli kohdallaan. Hän katsahti taas pihamaalle ja huomasi kuinka grillikatoksen viereisistä portaista ilmestyi esiin ihmispää, kun hänen asiakkaansa nousi sieltä tämän asuintalokompleksin yläpihalle ja alkoi lähestyä Korpin työhuonetta. Sakari kiristi korkin kossupullon suulle ja

sujautti lestin pöytänsä alimmaiseen vetolaatikkoon. Hän nappasi röökinsä tuhkakupista, imaisi siitä moivot henkoset, sammutti jämän ja puhalteli savut ulos tuuletusikkunasta. Korppi heilutteli käsiään ikkunaraon suuntaan, jotta toimistoon jääneet käryt häipyisivät ulkoilmaan. Mies vaaleassa popliinitakissa lähestyi määrätietoisesti pihakiveyksellä ja katosi näkymästä, noustessaan Korpin työhuoneelle johtavan rappukäytävän portaille. Sakari tyhjensi tuhkakupin roskakoriin, pyyhkäisi tuhkista korista löytyvällä talouspaperilla, ja asetti tuon pienen kristallikulhon pöytänsä kulmalle, tuuletusikkunan eteen.

VTV1:n ajankohtaistoimituksen toimituspäällikkö Reima Eskelinen avasi pitkän poplarinsa napit, harppoi betoniportaat E-rapun pihanpuoleiselle sisäänkäynnille ja nykäisi lasioven auki. Hän astui hämäänsä rappukäytävään, jonka vasemmalla seinustalla oli vain yksi huoneistoon vievä ovi. Käytävän päässä näkyi kaksi ovea, toinen pesutupaan ja toinen, lukosta päätellen, yleisessä käytössä olevaan wc-tilaan. Toimituspäällikkö Reima Eskelinen hieraisi kaljua päälakeaan, sillä oli mielestään noudattanut annettuja ohjeita ja tullut oikeaan paikkaan. Pesutuvan ovelta käytävä jatkui vasemmalle, jonnekin hämäänsä, eikä muita sisäänkäyntejä näkynyt, Eskelinen pani merkille, kun kuuli vierestään lukon rapsahtelua.

Tuuheatukkainen, vaaleahiuksinen, roteva nelikymppinen, jäätävän sinisilmäinen mies mustissa farmareissa, pikkukengissä ja harmaassa bleiserissä seisoi hymyillen tasanteen ainoalla oviaukolla ja ojensi hänelle kättään. He tervehtivät, mutta Eskelisen käsi

karkasi Korpin kourasta.

"Toimituspäällikkö Eskelinen, eikö vaan? Minä olen Sakari Korppi, yksityisetsivä. Meillähän oli sovittu tapaaminen, käykää peremmälle", miellyttävästi hymyilevä etsivä sanoi ja viittasi tanakkaa, punaposkista vierasta käymään toimistoonsa, josta tulijan nenään lemahti tupakansavua. Eskelistä, joka oli jännittänyt tänne tuloa, helpotti, sillä hän poltti itsekin.

Parinkymmenen neliön huoneessa oli vasemmalla seinustalla iso ikkuna pihamaalle, jonka poikki hän oli äsken tänne saapunut. Ikkunan äärellä oli vanha, kookas kirjoituspöytä, kahdella laatikostolla sekä niiden väliin ahdetulla työtuolilla. Ovea vastapäisellä seinustalla lepäsi vihreä kangassohva, jonka edessä seisoj matala lasipöytä. Huoneen oikealla seinustalla oli avokirjahylly, täynnä erilaisia historiasarjoja, sana- ja tietokirjoja, lakiteoksia sekä kaunokirjallisuutta. Vasemmalla, työhuoneen sisäänkäynnin vieressä, oli seinää vasten kaksi korkeata kaappia.

Yleisvaikutelma tilasta oli siisti, sillä työpöydälläkään ei näkynyt asiakirjapinoja, kuten ihmisillä, jotka siten viestivät valtavasta työmäärästään. Kristallikulho avonaisen tuuletusikkunan edessä sen sijaan kiinnitti Eskelisen huomion.

Hän riisui vaalean popliinitakkinsa, jonka Korppi laittoi vaatepuuhun. Toimituspäällikkö siirtyi harmaassa puvussaan sohvan luokse, istahti ja yksityisetsivä veti tuolin työpöytänsä alta, kääntäen sen lasipöydän ääreen, ja asettui vastapäätä Eskelistä.

"Huolia?" hän sanoi, kädet polvilleen laskien.

"Vähän joo. Minä sain sinun tietosi meidän

työpaikan, Kansanradion juristilta. Sanoi, että minun kannattaisi jutella sinun kanssasi, ennen kuin menen poliisin luokse. Saako täällä polttaa?" pulleaposkinen mies kysyi tätimäisesti, kun hamuili savukeaskiaan.

Sakari kurkotti kristallikulhon ikkunan luota ja laski sen heidän väliinsä, niin että astia kilahti lasipöytää vasten. Hänkin kaivoi Malluaskin taskustaan ja antoi sytyttimellään tulen molempien savukkeisiin. Eskelinen vetäisi heti pitkät henkoset ja laski savuja sieraimistaan, hermostuksissaan, hiukan yskähdellen.

"Mitenkä tämän nyt aloittaisi", mies kysyi, hiukan lespaten.

"Sano suoraan. Minulla on aikaveloitus, tulee halvemmaksi."

"Niinpä tietenkin. Huh, huh, tuntuu niin vaikealta, kiusalliselta."

Sakari nojasi tuolissaan taakse ja poltteli tupakkaansa, Reima Eskelistä arvioiden. Miehen kasvot olivat punakat ja pulleat, päälaki kalju, ja silmäpussit pyöreiden lasien takana kertoivat, ettei Reima varmaankaan nukkunut öitään kovin hyvin.

Etsivä Korppi katsoi miestä ilmeettömästi, sillä tietääkseen hänellä ei ollut mitään kontakteja verovaroilla kustannettuun Kansanradioon, jonka juristilta Eskelinen väitti saaneensa hänen yhteystietonsa. Eli jo heti ensikontakti syntyi pikku valheen siivittämänä, mutta mitäpä tuosta, Sakari ajatteli ja sanoikin:

"Niin aina. Aloitetaan vaikka sillä, että minulla on vaitiolovelvollisuus kaikista asiakastani koskevista seikoista, ja usko huviksesi, että minua tuskin enää mikään yllättää. Joten, avaa hiukan tarinaasi niin

katsotaan, kuuluuko sen selvittäminen toimialaani", Sakari sanoi ja vilkaisi rannekelloaan.

"Ensimmäinen tunti ei maksa mitään, mutta sitten alkaa taksamittari pyöriä, viisi kymppiä tunti", hän sanoi, kun laski kämmenet ristiin polvilleen, kuin synnintunnustusta odottava pastori, tai paljastuksia kuunteleva psykologi. Korppikin oli oppinut, että tuo ele kirvoitti ihmisten kielenkantoja.

"Kyse on tyttärestäni. Hän..., on joutunut huonoille teille", Eskelinen sanoi, mutta lause tyrehtyi siihen.

Tuo kuulosti vanhan suomifilmin repliikiltä, mutta Sakari piti kasvonsa peruslukemilla, joilla ne olivat olleet tervehdyshymystä lähtien. Hän oli oppinut, että aseistariisuvalla ensihymyllään hän pärjasi pitkään. Hymyä kannatti säästellä, jotta asiakkaat käsittivät, etteivät he olleet missään televisiodekkarissa, vaan tosielämässä. Useimmiten vieläpä ikävästi tunkiolla, kun juttujen syöverit paljastuivat, eikä sitten enää ketään naurattanut. Yksityisetsivänä hän ei koskaan saanut selvittääkseen hauskoja tapauksia, joten komediaa ei ainakaan olisi tiedossa. Siksi esittäytymishymy riitti, yleensä ja useimmiten, katkeraan loppuun saakka. Molemmat polttelivat savukkeitaan ja vaikka tuuletusikkuna oli auki, vaikutti aivan siltä, kuin huoneessa olisi jossain ollut pieni nuotio.

Aikansa kiusallista mykkäkoulua pidettyään ja mietittyään kuinka asiansa kertoisi, Eskelinen kaivoi taskustaan paperilapun, jonka ojensi Sakarille. Siinä näytti olevan jonkin seuralaispalvelun tai pornosivuston nettiosoite. Korppi avasi kirjoituspöydällä lepäävän läppäriinsä ja odotti sen käynnistymistä. Hän imaisi pitkät

henkoset savukkeestaan ja puhalteli ne ulos tuuletusikkunasta, vilkaisten samalla pihalle.

Yläkerran neiti Apaja oli ilmestynyt ripustamaan liinavaatteita pyykkinaruille. Blondi oli Korppia hiukan nuorempi sinkku, joka oli muuttanut vuosi sitten hänen alakertaansa. Korpilla oli nimittäin asunto tämän porraskäytävän kolmannessa kerroksessa, samassa linjassa pihatasolla sijaitsevan työhuoneensa kanssa. Neiti Ritva Apaja oli sorjan muodokas, hyvännäköinen nainen, mutta se nipotti Korpille hänen tupakoinnistaan. Savut nousevat muka Korpin työhuoneen ikkunasta suoraan ylös ja luikertelevat naisen asuntoon.

Sakari imaisi henkoset röökistään ja heilutteli tupakkia pihalla puuhailevalle neiti Apajalle, joka eleen huomattuaan, heristeli toruvasti sormeaan ja katosi punaisessa oloasussaan, lanteet keinahdellen, pyykkinarulle ripustamiensa valkeiden lakanoiden taakse.

Tietokone oli käynnistynyt ja Sakari näppäili lappuun kirjoitetun www.pornoveijari -osoitteen Google Chromeen. Näytölle ilmestyi aukeama, jolla oli liuta naisten alastonkuvia. Niitä klikkaamalla pääsisi katsomaan henkilöstä tehtyä pornovideota, ilmaiseksi.

Sakari käännähti katsomaan sohvalla istuskelevaa, Kansanradion toimituspäällikkö Eskelistä. Tämä kaiveli puvuntakkiaan ja pani jälleen tupakaksi. Taas hän yskiskeli, vei käden suulleen ja silmäpussit lasien takana olivat entistä isommat, kun hän ojensi savuketta kohti läppäriä, itse näytölle katsomatta.

"Kuvan punatukkainen tyttö", hän sanoi nolona.

Korppi katsoi www.pornoveijarin värikästä etusivua.

"Minä en avaa tätä videota. Näistä luikertelee haittaohjelmia, enkä halua sellaista tähän minun työkaluuni", Korppi sanoi ja kaivoi kännykän esiin bleiserinsä sivutaskusta.

"Kuka näistä?" hän kysyi ja osoitti sormellaan näytön suuntaan.

Reima nousi sohvalta, napitti takkinsa ja tuli Sakarin taakse. Hän näytti savukkeella, hiukan kuin inhoten, näytön keskellä seisovaa punatukkaista, alastonta tyttöä. Korppi kiinnitti huomiota Eskelisen tapaan osoittaa ruutua ja hänen käsityksensä miehen sukupuolisesta suuntautumisesta vahvistui. Asia ei kuitenkaan ollut mikään yllätys, ottaen huomioon miehen työpaikan, jonka ajankohtais- ja uutistoimitukset edellinen tasavallan presidentti, Tellervo Kieri, oli miehittänyt tuon seksuaalivähemmistön edustajilla.

Sakari Korppi tähtäsi kännykällään läppärin näyttöä ja otti pornoveijareiden etusivusta kuvan. Sitten hän suurensi punatukkaisen tytön kasvoja, hiirtä klikkailemalla ja nappasi siitäkin foton älypuhelimellaan.

"Häinkö on sinun tyttäresi? Minkä niminen?"

Eskelinen kiskoi savuja tupakastaan ja hymyili kiusaantuneena.

"Ei varsinaisesti minun, vaan puolisoni Marko Blomin. Mutta minä olen hänen... Niin no, isä tai äitipuoli, kuinka sen nyt ottaa. Anne Blom on tytön nimi. Ikä kuusitoista vuotta."

Sakari Korppi oli maistellut Kossua heti heräämisestään lähtien, eli hänen promillemääränsä oli melko vakaa, jotenka yksityisetsivän homoinho ei paljastunut. Inho oli hänellä geeneissä, eikä siis opittua,

mutta kossu kykeni sen hetkeksi vaimentamaan.

"Jospa kertoisit lyhyesti, mitä tuolla videolla tapahtuu ja mitä minun pitäisi tehdä?" Sakari sanoi, kun käännähti selin tietokoneen suuntaan ja tarkisti, että kännykän kuvat Anne Blomista olivat onnistuneet.

Ja Eskelinen yritti kertoa. Hän selitti käsiään väännellen ja hämillään, että tyttö ryömii videolla ensin alasti lattialla. Kuvaaja seuraa kikattelevaa, alastonta karkulaista, ilmeisesti myös ryömien, kamera kiinni tytön takapuolella. Näin he liukuvat pitkin jonkin asunnon lattioita, peräkanaa makuuhuoneeseen, jossa tyttö nousee vuoteelle, levittää haaransa ja kuvaaja, "ihan selvästi itse", alkaa sorkkia tyttöä hieromasauvalla.

"Työntelee sitä sinne. Anne levittää kaksin käsin haarojaan ja nauraa, kuin sekopää kameralle, samalla kun... Niin, ja kaikki muut jutut siihen päälle vielä", toimituspäällikkö Reima Eskelinen kertoili ja kohautti lopuksi harteitaan.

"Esiintyykö kuvassa muita kuin tyttö?" Korppi kysyi.

"Ei oikeastaan. Kuvaaja sorkkii Annea, pitäen videokameraa toisessa kädessään. Lopuksi se sitten vielä itse nai tyttöä suuhun ja laukeaa sen naamalle. Kuvaa kaiken toisella kädellään", Eskelinen sanoi ja virnisti nyt, kuin hyvällekin vitsille.

Sakaran veri kuohahti, kun tuo äiti- tai isäpuoli, tuolla tavalla naureskeli työstä kuvatulle törkykohtaukselle.

"Mitä minun pitäisi tehdä? Tuottajalla on tietenkin sopimus, jossa tyttö vakuuttaa esiintyvänsä videolla vapaaehtoisesti. Heillä täytyy olla myös valokopio

henkilötodistuksesta, jonka mukaan Anne on täysi-ikäinen", Sakari sanoi leukaperät kireänä.

"Mutta, kun hän ei ole sitä!" Eskelinen määkäisi.

"Näitä pornojuttuja minulla on vuosien varrella ollut useita. Videon tekijöillä on varmasti kopio tytön passista tai jostain muusta henkilötodistuksesta, jonka mukaan hän on täysi-ikäinen, mikä tarkoittaa, että hän on itse väärentänyt syntymäaikaansa, tai sitten Anne on tehnyt työtä jonkun toisen papereilla. Siitä ei kuitenkaan tuottaja ole vastuussa", Sakari sanoi, sillä alkoi uumoilla, ettei tästä mitään ansaintakeikkaa tule. Kunhan kitisee tuossa. Hän vilkaisi taas kelloaan ja kossuhammasta alkoi kolottaa. Hän ei kuitenkaan juonut alkoholia asiakkaiden seurassa. Korkeintaan illalla ravintolassa, tai kutsuilla, mutta ei työaikana, saatikka työpaikalla.

Eskelinen puristeli hermostuneesti käsiään, kunnes pääsi asiaan.

"Kyllä mekin sen tiedämme, ettei videolle enää mitään voi. Ongelma on kuitenkin se, että Anne on alkanut työt sellaisessa livenesshowpaikassa. Strippaa siellä ja en tiedä, mitä muuta se niiden asiakkaiden kanssa tekee. Me haluamme, että joku hakisi hänet pois sieltä."

"Alaikäisenä häntä ei saisi sellaiseen tehtävään palkata. Kauanko tätä on jatkunut?"

"Tämä video ilmestyi viime viikolla, ja hän on siitä lähtien ollut siellä liikkeessä, tai heikäläisten luona. Kotona häntä ei ole näkynyt."

"Onko hän vielä koulussa?"

"Annen pitäisi aloittaa lukio syksyllä."

"Tiedättekö, missä livenesshowpaikassa hän työskentelee?"

KULTAINEN KALVOSINNAPPI

Yksityisetsivä Sakari Korppi saa toimeksiannon valtion TV-yhtiön päällikkötason henkilöltä, selvittää, onko tämän tytär Anne Blom kadonnut Helsingin pornomaailmaan. Käy ilmi, että tuo sukupuolivähemmistöä edustava TV-pomo ei ole tytön biologinen vanhempi ja hänen motiivinsa Annen löytämiseksi perustuvat tämän odotettavissa olevaan jättiperintöön, jonka syrjässä TV-pomo on tytön sijaisvanhempana kiinni.

Max Roth on koulutukseltaan elokuvataiteen maisteri. Hän on tuottanut ja ohjannut lukuisia mainoksia sekä kaupallisia pr-elokuvia ja työskennellyt sekä kotimaisissa että kansainvälisissä näytelmäelokuviissa apulaisohjaajana, tuottajana ja käsikirjoittajana sekä toiminut elokuva-alan opettajana.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi